

Arrest

nr. 252 276 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 november 2020 door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zesendertig maanden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 januari 2021 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Op 7 januari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer :
Naam: [S.]
Voornaam: [G.]
[...]
Nationaliteit: Albanië

*wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 06.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 jaar en 8 maanden in België te verblijven (zie hoorrecht dd. 30.07.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 30.07.2020, sinds 1 jaar en 8 maanden in België te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Hij zou wel een kleinere nier hebben. Verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Wel verklaarde hij een adres te hebben [...] te Vorst en benadrukte hij dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn leven in Albanië verwoest is en omdat zijn huis is ingestort door de aardbeving te Durres in oktober 2019. Hij zou ook een huis hebben in Griekenland. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van zowel zijn moeder, genaamd [S.A.] als van zijn echtgenote, genaamd [Z.A.]. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt ook dat hij in Vorst zou samenwonen met een vriend en met zijn verloofde. Deze personen konden echter niet teruggevonden worden. Er kan dan ook besloten worden dat geen van deze familieleden in België een recht heeft op verblijf. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij haar vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst of naar Griekenland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3

EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen – Cannabis, aan deelneming aan vereniging en aan andere misdrijven (diefstal van elektriciteit), feiten waarvoor hij op 18.11.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 09.03.2020 blijkt dat hij deel uitmaakt van een vereniging die zich bezig houdt met het telen van cannabis. Zo werd er op 07.03.2020 te Grimbergen, [...] een cannabisplantage met een totaal van 539 cannabisplanten aangetroffen. Betrokkene werd samen met zijn kompaan gecontroleerd door de politie toen hij zich verplaatste van het eerder opgegeven adres naar [...] Grimbergen. De politie stelt onmiddellijk en ontegensprekelijke cannabisgeur waar. Bij huiszoeking werd ook een derde verdachte aangetroffen. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Drugs zijn schadelijk voor de volksgezondheid, ook zogenaamde soft drugs zoals cannabis. Bovendien brengen drugs onveiligheid teweeg in de samenleving doordat druggebruikers delicten plegen om hun druggebruik te kunnen financieren, of doordat zij makkelijk delicten plegen wanneer ze onder invloed zijn van drugs. De beklaagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de wettelijke motiveringsplicht”.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1ste onderdeel

7.1.

Dat de bestreden beslissing onduidelijk is bij de bepaling van het grondgebied waarvoor het inreisverbod precies wordt opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet of het inreisverbod geldt voor het Belgische grondgebied, dan wel het Schengen-grondgebied.

Nochtans was dienst Vreemdelingenzaken klaarblijkelijk op de hoogte van het feit dat verzoeker recht van verblijf heeft in Griekenland, en dit reeds op 10 april 2020 (zie e-mail van de Griekse autoriteiten).

Bovendien blijkt ook het verblijfsrecht van verzoeker in Griekenland uit een kopie van de bewuste Griekse identiteitskaart van verzoeker welke werd gevoegd aan het administratief dossier.

Het administratief dossier doet verzoeker echter vrezen voor de draagwijdte van de beslissing gezien eruit blijkt dat er SIS-seini[n]g zou gebeuren voor het gehele Schengengrondgebied, en niet voor het Belgische grondgebied.

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende duidelijk, en in die zin strijdig met de beginselen van behoor bestuurlijk van zorgvuldigheid en met de wettelijke motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

7.2.

Het terugkeerhandboek stelt het volgende over het opleggen van een inreisverbod door een lidstaat in geval van een verblijfsrecht in een andere lidstaat het volgende:

“However, in the case of a third-country national subject of an entry ban issued by Member State A who has a residence permit issued by Member State B, where Member State B does not want to revoke this permit, and following, an Article 25 SIC consultation referred to in Article 11(4) of the Return Directive, Member State A shall withdraw the EC-wide entry ban, but may put the third-country national on its national list of alerts under Article 25(2) last sentence SIC (lex specialis) (see also section 11.8).”(pag 49 terugkeerhandboek).

Door de Dienst vreemdelingenzaken werd echter geen verzoek gericht conform artikel 11 terugker-richtlijn juncto artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.

De overheid is in die zin dan ook onzorgvuldig geweest.

Indien deze onzorgvuldigheid niet zou zijn begaan zou geen inreisverbod voor het Schengengrondgebied zijn overgeleverd.”

4.1.2.1. In de mate dat verzoeker met zijn verwijzing naar de “*wettelijke motiveringsplicht*” de bedoeling heeft om een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan te voeren, kan het volstaan te duiden dat de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen duidelijk zijn weergegeven. De voorziene motivering laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is dan ook voldaan.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het onduidelijk is of de bestreden beslissing geldt voor het Schengengrondgebied of enkel voor het Belgische grondgebied. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat het inreisverbod wordt opgelegd “*voor het volledige Schengengrondgebied*”. Hij heeft daarnaast gesteld dat indien verzoeker in het bezit is van een verblijfstitel die is afgeleverd door een van de Schengenlidstaten het inreisverbod toch zal gelden, doch in dat geval enkel “*voor het grondgebied van België*”. Het feit dat verweerder in aanmerking heeft genomen dat in het geval verzoeker toch nog een geldige verblijfstitel zou hebben in een Schengenlidstaat het inreisverbod

slechts een nationaal karakter kan hebben en hiervan uitdrukkelijk melding heeft gemaakt in de bestreden beslissing, laat niet toe te oordelen dat de motivering onduidelijk zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. Verzoeker benadrukt dat verweerder reeds op de hoogte was van het feit dat hij houder was van een Grieks verblijfsdocument en desondanks aangaf dat het inreisverbod zou gelden voor het volledige Schengengrondgebied. Hieruit kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet worden afgeleid dat verweerder onzorgvuldig optrad. Het feit dat verweerder kennis had van het feit dat verzoeker beschikte over een Griekse verblijfstitel sluit niet uit dat hij desondanks toch kon besluiten om een inreisverbod dat geldig was voor het volledige Schengengrondgebied op te leggen. De bepalingen van artikel 25 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst), waarnaar verzoeker verwijst, doen hieraan geen afbreuk. De Raad dient in dit verband te duiden dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in zijn arrest van 16 januari 2018 in de zaak C-240/17, E. tegen Finland, heeft overwogen *“dat de overlegprocedure van artikel 25, lid 2, SUO in beginsel pas moet worden gestart nadat de betrokken derdelander in het Schengeninformatiesysteem is gesignaleerd ter fine van weigering van toegang, en dus nadat het hem betreffende terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod is vastgesteld”*. Het Hof heeft hier *“volledigheidshalve”* aan toegevoegd *“dat artikel 25, lid 2, SUO niet verbiedt dat de overeenkomstsluitende staat die een dergelijke derdelander wil uitzetten en hem de toegang tot en het verblijf in het Schengengebied wil weigeren, de in deze bepaling neergelegde overlegprocedure reeds start voordat een hem betreffend terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod wordt vastgesteld”*. Het Hof acht het wel *“wenselijk dat de overlegprocedure zo snel mogelijk wordt gestart”* en heeft vastgesteld dat artikel 25, tweede lid van de Schengenuitvoeringsovereenkomst aldus moet worden uitgelegd *“dat de overeenkomstsluitende staat die jegens een derdelander met een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel over wil gaan tot vaststelling van een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een weigering van toegang tot en verblijf in het Schengengebied, weliswaar de mogelijkheid heeft om de in die bepaling neergelegde overlegprocedure reeds te starten voordat het terugkeerbesluit wordt vastgesteld, maar dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra dat besluit wordt vastgesteld”* (cf. RvS 21 oktober 2019, nr. 245.826). Er dient tevens te worden benadrukt dat uit voormeld arrest van het Hof van Justitie eveneens blijkt dat het inreisverbod ten uitvoer mag worden gelegd, ook al is de overlegprocedure nog gaande, wanneer de derdelander door de signalerende staat als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid wordt beschouwd, wat in casu het geval is. De derdelander heeft hierbij de mogelijkheid om zich naar het grondgebied van de andere staat te begeven en zich te beroepen op de rechten die voortvloeien uit die verblijfstitel. Is een redelijke termijn verstreken sinds de start van de overlegprocedure en heeft de geraadpleegde staat niet gereageerd, dan dient de signalerende staat evenwel de signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken en indien nodig de derdelander op zijn nationale signaleringslijst op te nemen.

Het feit dat verweerder met het oog op de bescherming van de openbare orde overging tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod en pas daarna de procedure opstartte om te bepalen of de Griekse autoriteiten de door hen afgeleverde verblijfstitel wenselijk in te trekken, leidt niet tot de conclusie dat enige onwettigheid werd begaan of dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg een inreisverbod voor een duur van 10 jaar.

Verzoeker is van oordeel dat dergelijke duur kennelijk niet proportioneel is in verhouding met de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld bij definitief vonnis (zogenaamde drugsdelicten) tot een gevangenisstraf van 36 maanden.

Het betrof met name een eerste veroordeling voor dergelijke feiten (in tegenstelling tot de motivering in de beslissing aangaande de zogenaamde 'herhaling').

Het bestuur kan wat de ernstige bedreiging voor de openbare orde of openbare veiligheid betreft verder niet louter verwijzen naar veroordelingen of processen-verbaal, doch dient de aard en de ernst van de feiten en de tijd verstreken sinds het plegen van de feiten in rekening te brengen (RvV 28 juli 2016, nr. 172.632. met verwijzing naar HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie)."

4.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 7 januari 2021 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam en dat hij hierbij geen termijn toekende om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kon verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verzoeker een inreisverbod opleggen. Conform artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet kon hij hierbij, op grond van de vaststelling dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, bepalen dat het inreisverbod een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar heeft.

Bij het bepalen van de precieze duur van een inreisverbod dient verweerder, gelet op artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet rekening te houden met *"de specifieke omstandigheden van elk geval."* Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd. Hij heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat er geen elementen waren die een belemmering zouden kunnen vormen om verzoeker een inreisverbod op te leggen of die een verantwoording zouden kunnen vormen om te voorzien in een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan tien jaar. Hij heeft hierbij opgemerkt dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft die hem verhinderen om te reizen, dat verzoeker verklaarde geen duurzame relatie, familieleden, of minderjarige kinderen in België te hebben en dat het feit dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België niet leidt tot de vaststelling dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 wordt geschonden. Verweerder heeft tevens de precieze feiten die verzoeker pleegde en waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zesendertig maanden in ogenschouw genomen. Hij heeft gemotiveerd dat verzoeker, die illegaal in het Rijk verbleef, deel uitmaakte van een bende die zich bezig hield met het telen van cannabis en hierbij ook elektriciteit van het net aftapte. Verweerder heeft uiteengezet dat hij zwaar tilt aan de gepleegde feiten omdat de verkoop van verdovende middelen de volksgezondheid ernstig in gevaar brengt en personen die verslaafd zijn aan drugs zorgen voor meer onveiligheid daar zij delicten plegen om hun gebruik verder te kunnen financieren. Hij heeft gewezen op de persoonlijkheid van verzoeker en hierbij gesteld dat deze zich niet bekommerde om de nefaste gevolgen die drugs hebben op de gezondheid van de afnemers en dat hij om zuiver financiële redenen strafbare handelingen stelde. Hij heeft tevens de ernst van de feiten en de grootschaligheid en het georganiseerd karakter van de handel benadrukt. Verweerder heeft zich dus geenszins beperkt tot een verwijzing naar de veroordeling die verzoeker opliep. Verzoeker voert terecht aan dat er geen sprake is van een *"herhaling"* in de zin dat hij meermaals zou zijn veroordeeld voor opeenvolgende inbreuken, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat hij zich niet beperkte tot een eenmalige handeling, doch gedurende een langere periode herhaalde handelingen stelde om een drugsplantage gaande te houden. Het is voorts hoe dan ook niet kennelijk onredelijk om verzoeker, nu hij tijdens een langdurig illegaal verblijf in het Rijk, in bende, een drugsplantage opzette met het oog op louter geldelijk gewin en met miskennis van de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen, te beschouwen als een ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde en te concluderen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar verantwoord is.

Een schending van het motiveringsbeginsel of van het evenredigheidbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.

Hij stelt het volgende:

“Het terugkeerhandboek stelt het volgende over het opleggen van een inreisverbod door een lidstaat ingeval van een verblijfsrecht in een andere lidstaat [...]:

“However, in the case of a third-country national subject of an entry ban issued by Member State A who has a residence permit issued by Member State B, where Member State B does not want to revoke this permit, and following an Article 25 SIC consultation referred to in Article 11(4) of the Return Directive, Member State A shall withdraw the EC-wide entry ban, but may put the third-country national on its national list of alerts under Article 25(2) last sentence SIC (lex specialis) (see also section 11.8).” (pag 49 terugkeerhandboek).

De bedoeling van de wetgever is duidelijk. Een derdelander met verblijfsrecht in een andere lidstaat kan geen inreisverbod worden opgelegd voor het Schengengron[d]gebied zolang dit verblijfsrecht niet wordt ingetrokken.

In casu is dat wel het geval en bijgevolg is de bestreden beslissing nietig.”

4.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat noch in artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, noch in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst kan worden gelezen dat een staat geen inreisverbod zou kunnen opleggen aan een vreemdeling die een gevaar vormt voor de openbare orde, doch beschikt over een verblijfstitel in een andere staat die deel uitmaakt van het Schengengrondgebied.

Zoals reeds aangegeven bij de bespreking van het eerste middel diende verweerder, in casu, de Griekse autoriteiten, nadat de bestreden beslissing werd genomen, wel nog te contacteren met de vraag of zij bereid zijn om de door hen aan verzoeker verstrekte verblijfstitel in te trekken. Indien de Griekse autoriteiten weigeren om dit te doen of niet binnen een redelijke termijn gevolg geven aan de vraag van verweerder dan is het inreisverbod slechts geldig voor het Belgisch grondgebied. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verweerder op 25 januari 2021 de Griekse autoriteiten verzocht om na te gaan of zij verzoeker verder in het bezit wensten te laten van de eerder toegekende verblijfstitel.

Een schending van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG of van artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK